

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **J. Š.,** zastoupeného advokátkou JUDr. Jiřinou Smrkovskou, se sídlem AK Jagellonská 1, Praha 3, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2004, č. j. 43 Cad 6/2004 – 9,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 26. 11. 2003, č. X. Citovaným správním rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatele o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 31 zák. č. 155/1995 Sb. Své rozhodnutí odůvodnil správní orgán tím, že podle ust. § 32 odst. 2 cit. zákona dosáhne žalobce důchodového věku dnem 15. 1. 2008 a nárok na starobní důchod podle § 31 tohoto zákona mu pak vznikne nejdříve dnem 15. 1. 2005. Nelze totiž nijak zohlednit skutečnost, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 11. 9. 1975 byl stěžovateli svěřen do výchovy syn O., narozený X, neboť podmínka výchovy dítěte má vliv jen na důchodový věk žen.

Kasační stížnost podal stěžovatel z důvodu uvedeného ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky. Stěžovatel nesouhlasil s tím, že započet doby péče o nezletilé dítě pro stanovení věkové podmínky pro odchod do důchodu lze provést

jen u ženy, nikoliv u muže, neboť on sám svého syna řádně vychovával po dobu delší 10ti let, denně se o něj staral a vykonával veškeré práce a všechnu péči stejně tak, jako ji vykonává žena – matka. Tento přístup, kdy jsou zohledňovány pouze ženy, považuje stěžovatel za výrazně diskriminační a postupem ve věci se stěžovatel cítí poškozen. Navrhl proto, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Praze byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud se při posouzení věci ztotožnil s právním názorem stěžovatele na diskriminační charakter ust. § 32 zák. č. 155/1995 Sb., předložil dne 4. 11. 2004 podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a § 64 odst. 3 zák. č. 182/1993 Sb. Ústavnímu soudu návrh na zrušení tohoto ustanovení zákona. Obdobný návrh byl Ústavnímu soudu předložen Nejvyšším správním soudem též ve věci vedené pod sp. zn. 2 Ads 2/2004. Usnesením ze dne 5. 11. 2004 pak předseda senátu řízení ve věci přerušil na dobu do rozhodnutí Ústavního soudu o podaném návrhu.

Nálezem pléna ze dne 16. 10. 2007 č. j. Pl. ÚS 53/04 Ústavní soud návrh na zrušení ust. § 32 zák. č. 155/1995 Sb. podaný 2. senátem Nejvyššího správního soudu zamítl. Tímto nálezem je Nejvyšší správní soud podle čl. 89 odst. 2 Ústavy vázán i v projednávané věci.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu stížních bodů uplatněných v kasační stížnosti a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav a jedinou námitkou uplatněnou stěžovatelem proti napadenému rozhodnutí správního orgánu byl diskriminační charakter ust. § 32 odst. 2 zák. č. 155/1995 Sb., které dopadalo na posouzení důchodového věku stěžovatele pro vznik nároku na starobní důchod podle ust. § 31 cit. zákona. O této otázce svým nálezem autoritativně rozhodl Ústavní soud, který se s názorem stěžovatele neztotožnil a návrh na zrušení tohoto ustanovení podaný Nejvyšším správním soudem zamítl. Za této situace Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek Krajského soudu v Praze netrpí vadou nesprávného posouzení právní otázky ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost podanou stěžovatelem proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spoj. s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. listopadu 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu